

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/332/2014
Identifikačné číslo spisu:	8111221162
Dátum vydania rozhodnutia:	10.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8111221162.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu MAXIMA FINANCE s.r.o., so sídlom v Košiciach, Moyzesova 22, IČO : 36589055, zastúpeného JUDr. Ivanom Husárom, advokátom v Košiciach, Vojenská 14, proti žalovanej V. B., bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, o zaplatenie 16 178,39 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 29 C /174/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. februára 2014 sp.zn. 10 Co /88/2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 12. júna 2013 č.k. 29 C /174/2011-255 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 15 710 € s 9% úrokom z omeškania ročne od 6. augusta 2011 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, a rozhodol, že o náhrade trov konania bude rozhodnuté v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovaná nevrátila žalobcovi poskytnutú finančnú sumu z neplatnej zmluvy o pôžičke, ktorej neplatnosť bola stanovená právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Prešove zo dňa 21. apríla 2010 sp.zn. 11 C 318/2009 ,

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 19. februára 2014 sp.zn. 10 Co/88/2013 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. K odvolacím námietkam uviedol, že zo strany žalovanej neboli predložené vierohodné dôkazy v odvolaní, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť zistené skutočnosti pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie kvalifikovane

argumentačne odôvodnil prečo neprihliadol na námietku premĺčania, ktorú vzniesla žalovaná.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním, ktorého prípustnosť odôvodnila tým, že odvolací súd jej svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a to tým, že dňa 19. februára 2014 vyhlásil rozsudok bez pojednávania, napriek tomu, že žalovaná tesne pred rozhodnutím odvolacieho súdu získala dôležité dôkazy, ktoré mal odvolací súd vykonať. Z dôvodu ochorenia sa nemohla dostaviť, poukázala v tomto smere na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 MCdo 16/2011. V dovolaní ďalej rozviedla skutkové a právne okolnosti veci a žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho žiadal ako nedôvodné zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalovaná, ďalej aj dovolateľka) zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 28. apríla 2014, t.j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolačný súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p v znení účinnom do 1. januára 2015.

7. Dovolanie žalovanej smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalovanej nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené § 237 O.s.p. Žalovaná poukazovala vo svojom dovolaní, že konanie je zaťažené vadou, ktorá bola uvedená v § 237 pod písm. f/ O.s.p., jej existencia však nevyšla v dovolacom konaní najavo.

9. Dovolaateľka mala za to, že odvolací súd zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou tom, že odvolací súd nerešpektoval jej žiadosť o odročenie vyhlásenia rozsudku z dôvodu vykonania ďalších dôkazov v konaní, ktoré chcela odvolaciemu súdu predložiť.

10. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

11. Dovolačný súd k tvrdenej prípustnosti dovolania z hľadiska vady spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom tým, že odvolací súd nevyhovel žiadosti žalovanej o odročenie vyhlásenia rozsudku a nariadenie ďalšieho pojednávania na odvolacom súde uvádza nasledovné:

12. Žalovaná podala dňa 26. júna 2013 odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie (č.l. 262 spisu), ktoré odôvodnila tým, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, na základe

vykonaných dôkazov a tieto nesprávne právne posúdil vrátane otázky premlčania uplatneného nároku, keď uveril len tvrdeniam žalobcu. Dňa 24. septembra 2013 na základe splnomocnenia žalovanej bol O. B. nahliadnuť do spisu (č.l. 278), dňa 19. decembra 2013 doložila žalovaná do spisu listinný dôkaz - upovedomenie o vznesení obvinenia (č.l. 278a spisu), a 23. decembra 2013, prostredníctvom svojho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranku, advokáta, ktorý zastupoval žalovanú v celom konaní, ďalší listinný dôkaz. Podľa záznamu na č.l. 281 spisu bol dňa 12. februára 2014 určený a zverejnený termín a čas verejného vyhlásenia rozsudku, o ktorom mala žalovaná vedomosť, nakoľko dňa 19. februára 2014 podľa pečiatky odvolacieho súdu osobne podala žiadosť o odročenie vyhlásenia rozsudku zo zdravotných dôvodov.

13. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku sa vysporiadal s ospravedlnením žalovanej, a uviedol, že na túto okolnosť neprihliadol, nakoľko v danom prípade nebolo nariadené odvolacie pojednávanie, ale len oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia.

14. O tom, ako prebiehalo konanie, môže dovolací súd usudzovať iba z obsahu spisu. V danom prípade odvolací súd vec prejednal a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

15. Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadil predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch bolo možné o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

16. Z citovaných ustanovení vyplýva, že o tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhodoval odvolací súd sám. Zo spisu v preskúmvanej veci vyplýva, že súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a ani nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania. Odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie a že nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžaduje dôležitý verejný záujem. Dovolací súd preto konštatuje, že postup odvolacieho súdu bol v súlade s § 214 O.s.p. a nemal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení žalovanej.

17. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O.s.p.).

18. V spise sa na č.l. 281 nachádza „Uznesenie“ o tom, že odvolací súd vyhlási svoj rozsudok 19. februára 2014. Obsah spisu potvrdzuje, že v uvedený deň bol rozsudok odvolacieho súdu verejne vyhlásený. Podľa záznamu v spise bolo predmetné oznámenie zverejnené na úradnej tabuli 12. februára 2014, teda v lehote prekračujúcej 5 dní. Možno preto konštatovať, že postup odvolacieho súdu zodpovedal v danom prípade ustanoveniu § 156 ods. 3 O.s.p. Postupom súdu, ktorý zodpovedal zákonu, nemohla byť žalovanej odňatá možnosť realizovať jej procesné oprávnenia (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Ak žalovaná poukazovala v tomto smere na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3 MCdo 16/2011, toto rozhodnutie sa zaoberalo otázkou odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu, že neboli preukázané zákonné podmienky, nevyhnutné pre záver o dodržaní postupu pri oznámení času a miesta vyhlásenia rozsudku. Záver o tom, že verejné vyhlásenie rozsudku nie je len formálny, samoúčelný úkon súdu uvedený v rozhodnutí a na ktorý odkazuje žalovaná, je správny, avšak z jej strany vykladaný účelovo. Ako je ďalej uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu, podstata verejného vyhlásenia rozsudku má hlboký význam s viacerými procesnoprávnymi dopadmi. Pri verejnom vyhlásení rozsudku má len ten účastník, ktorý bol riadne oboznámený s časom a miestom verejného vyhlásenia, možnosť uplatniť svoje procesné práva priznávané mu pri tomto procesnom úkone súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený (to má význam z hľadiska účastníckovej vedomosti, či je súd rozsudkom viazaný. A ak áno, akým rozsudkom - akými konkrétnymi výrokmi).

Dovolací súd tu poukazuje na tú skutočnosť, že žalovaná bola v celom konaní zastúpená advokátom, ktorý ju práve pri vyhlásení rozsudku mal v plnom rozsahu zastúpiť, tak ako v celom konaní (§ 25 O.s.p.).

19. Obsah spisu nasvedčuje tomu, že žalovaná spochybňuje správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov, z ktorých vychádzali pri zaujímaní právnych záverov, a z toho vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania.

20. Dovolací súd preto uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

21. Rovnako postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

22. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

23. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.